

— Добъръ часъ, бай Марко! Че що бѣгате тѣй скоро? викаше берберинтъ, като натръкваше силно главата на пациента съ бѣли вълни отъ сапунева пѣна; — или ше берешъ ти на доктора грижата? Кой каквато ъ дробиль такава ше ъ яде. Защо не додхтъ да грабнхтъ бай Петка Бжзунякътъ? Бжзунякъ, какво казвашъ ти?

Главата избърбука пѣщо въ пѣната, но не се разбра какво. Скоро берберинтъ окхна Бжзуняка, избриса му главата и лицето съ пшкиръ отъ сжмнителна чистота, подаде му пукнхтото огледало и му каза: наздраве.

Когато излазяше да лисне помията на пхтя, Генко срѣщнх на прага бай Марка.

— Забравихъ си табакерата, каза той, и бързо отиде къмъ миндеря дѣто бѣше остала.

Бжзунякътъ въ това врѣме остави грошче на огледалото и си излѣзе. Ганко се върнх.

— А бе Ганко, я дор'има време кажи ми смѣтката да ти платж. На края на мѣсеца азъ плащамъ, каза Марко.

Ганко показа съ прѣстъ, на тавана, дѣто имаше много тибинширеви рѣзки: — Ето ти тефтеря, прѣчети и плащай.

— Че тукъ пѣма мое име забѣлѣжено?

— Азъ тѣй я карамъ, алафранга...

— Ти съ такава катастима скоро ше хвърлишъ топътъ, Ганко, шагуваше се Марко, като вадеше кисията... Брѣ, я виждѣ, оня си оставилъ писмото, прибави той, като показва поличката.

— Ахъ писмото на Онъ-бишията! извика Ганко учуденъ, и погледнх въпросително Марка, като че искаше мнѣнието му.

Прати му го, прати му го по-скоро... каза Марко намржщено; на дваѣсетъ и осемъ гроша и рупъ, съблѣче ме холапъ! Ганко изгледа смаянъ и си пошуних: чуденъ човѣкъ е тоя бай Марко. Залага си кжщата за оня мечкаринъ, а неща да хвърли това писмо въ огъня. Въ единъ мигъ — бѣше и нѣма го...